

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž III 3/06
15.09.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću trećeg stepena, sastavljenom od sudija: Predraga Gligorijevića, predsednika veća, Dragomira Milojevića, Dragiše Đorđevića, Miroslava Cvetkovića, Dragana Jocića, Dragana Aćimovića i Gorana Čavline, članova veća i savetnika Vrhovnog suda Jolan Madaras, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA, koga brani advokat AB, zbog krivičnog dela ubistva iz člana 47. stav 2. tačka 4. i 6. Krivičnog zakona Republike Srbije i drugih, odlučujući o žalbi branioca optuženog izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Srbije Kž. I 1322/05 od 08.12.2005. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, kojoj su prisustvovali optuženi i njegov branilac, dana 15. septembra 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽENJEM žalbe branioca optuženog AA, u pogledu odluke o kazni, i po službenoj dužnosti u pogledu pravne ocene dela PREINAČUJU SE presude Okružnog suda u Leskovcu K. br. 5/05 od 01.04.2005. godine i Vrhovnog suda Srbije Kž. I 1322/05 od 08.12.2005. godine, tako što Vrhovni sud krivičnopravne radnje optuženog iz tačke 1. izreke prvostepene presude pravno kvalifikuje kao krivično delo teško ubistvo iz člana 114. tačka 9. Krivičnog zakonika, za koje mu utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 30-trideset godina, a krivičnopravne radnje opisane u tački 2. izreke prvostepene presude za koje je oglašen krivim pravno kvalifikuju kao krivično delo nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija iz člana 348. stav 1. Krivičnog zakonika, za koje mu se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 6-šest meseci i primenom člana 60. stav 2. tačka 1. Krivičnog zakonika, optuženog AA **OSUĐUJE** na kaznu zatvora u trajanju od 30-trideset godina u koju mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru počev od 01.02.2003. godine pa nadalje, a u ostalom delu žalba branioca tog optuženog se **ODBIJA**, kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Leskovcu K. br. 5/05 od 01. aprila 2005. godine, optuženi AA oglašen je krivim zbog:

- krivičnog dela ubistva iz člana 47. stav 2. tačka 4. i 6. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod tačkom 1. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina;

- krivičnog dela neovlašćeno nabavljanje, držanje i nošenje vatrenog oružja iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji (ZOOM) izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude pod tačkom 2. i za to krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i zatim ga osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 01.02.2003. godine pa nadalje.

Istom presudom optuženi je obavezan da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 83.759 dinara i sudu na ime paušala iznos od 15.000 dinara, dok su oštećeni u smislu člana 206. stav 2. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) upućeni na parnicu, a optuženom je izrečena mera bezbednosti oduzimanja predmeta u smislu člana 69. Osnovnog krivičnog zakona (OKZ) u prvostepenoj presudi bliže naznačenih.

Vrhovni sud Srbije je presudom Kž. I 1322/05 od 08. decembra 2005. godine, odbio je kao neosnovanu žalbu branioca optuženog AA i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv napred citirane drugostepene presude žalbu je blagovremeno izjavio branilac optuženog AA, advokat AB iz svih razloga predviđenih u članu 367. ZKP, s predlogom da se presude Vrhovnog suda Srbije i Okružnog suda u Leskovcu ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili da se ista preinači i optuženi oglasi krivim za krivično delo ubistvo na mah iz člana 115. Krivičnog zakonika (KZ); ili da se radnje optuženog opisane u izreci presude pravno kvalifikuju kao postupanje u nužnoj odbrani ili prekoračenje ove odbrane i u vezi sa primenom ovih instituta blaže kazni, da se optuženi blaže kazni ili da se optuženi oslobodi od optužbe jer je postupao u nužnoj odbrani. U ovoj žalbi je stavljen zahtev da optuženi i branilac budu obavešteni o sednici veća u smislu člana 375. stav 1. ZKP.

Republički javni tužilac podneskom Ktž. br. 537/06 od 13.03.2006. godine, predložio je da se odbije kao neosnovana žalba branioca i prvostepena presuda potvrdi.

Vrhovni sud Srbije, odlučujući u trećem stepenu, po žalbi protiv drugostepene presude (član 395. stav 1. tačka 1. i stav 2. ZKP) u sednici veća u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, ispitaio pobijanu presudu, sve spise ovog predmeta, citirano mišljenje Republičkog javnog tužioca i po oceni žalbenih navoda, našao:

- da je žalba branioca optuženog AA, advokata AB osnovana samo u pogledu odluke o kazni, a u ostalom delu koja se u osnovi svodi na ponavljanje navoda žalbe izjavljene protiv prvostepene presude, nije osnovana;

- po službenoj dužnosti da prvostepenu presudu treba preinačiti u pogledu pravne ocene radnji optuženog;

- bez bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz čl. 380. ZKP, na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je pravilno našao da je optuženi izvršio one krivičnopravne radnje koje su mu stavljene na teret.

Stoga se neosnovano žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka. U vezi sa tim u žalbi se ukazuje da su povređene odredbe krivičnog postupka predviđene u članu 368. stav 1. tačka 11. ZKP koje su refleks pogrešnih činjeničnih i pravnih zaključaka, jer drugostepeni sud svoju odluku nije obrazložio na jasan i prihvatljiv način. Ovo nije prihvatljivo.

Vrhovni sud, nalazi, suprotno tvrdnjama iznetim u žalbi branioca optuženog da je izreka pobijane presude razumljiva, jasna i u skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem. Presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje kako je optuženi izvršio predmetna krivična dela, koje je sve radnje preduzeo radi izvršenja istih. Takođe, iz navedenih i neprotivurečnih razloga se vidi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice u izvršenju krivičnih dela i kako su nižestepeni sudovi cenili izvedene dokaze i ta utvrđenja nisu suprotna sadržini dokaza na kojima se zasnivaju.

Ne samo to, nego nižestepeni sudovi daju u pobijanim presudama sasvim određene i jasne razloge zašto se u radnjama optuženog stiču svi elementi krivičnih dela za koja je oglašen krivim, a upravo time je isključena i mogućnost da se radi o nekom drugom krivičnom delu, pa i o krivičnom delu ubistva na mah, ili o krivičnom delu ubistva u nužnoj odbrani ili prekoračenju iste, na koje se ukazuje u žalbi. U takvoj situaciji, dati su razlozi o pravnim pitanjima, a zatim i u pogledu činjenice, kao njenog negativnog utvrđenja: da pokojni oštećeni nisu napali optuženog, na osnovu detaljne analize svih izvedenih dokaza, i ta utvrđenja su u skladu sa sadržinom dokaza na kojima se zasnivaju.

Stoga se u žalbi neosnovano ističe suprotno, da je drugostepeni sud nepravilno obrazložio okolnosti dolaska optuženog u kuću oštećenih, navodeći, da je optuženi melem tražio od pokojnog oštećenog samo kao izgovor za nesmetan ulazak u kuću oštećenih, da je oštećeni u suštini postavio klopku optuženom sačekujući ga u svojoj kući, preteći pištoljem, da su događaji koji su utvrđeni u obrazloženju presude za optuženog bili neočekivani, da ukoliko bi optuženi hteo mogao je kuću napustiti preko tavana i drugo, međutim, ovi navodi u suštini predstavljaju pobijanje utvrđenog činjeničnog stanja iz prvostepene presude, odnosno potvrđivanja utvrđenog činjeničnog stanja u drugostepenoj presudi.

S druge strane u izjavljenoj žalbi nisu istaknute konkretne protivurečnosti i nejasnoće u vezi kojih bi se presuda mogla ispitati zbog navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pa prema tome, postupajući na opisani način nižestepeni sudovi nisu učinili bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz citiranog zakonskog propisa kako se to žalbom neosnovano insistira.

Osporavajući ocenu drugostepenog suda da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, u žalbi branioca optuženog se ističe, dosledno tezi zastupanoj u toku trajanja ovog krivičnog postupka, odbrana i sada u žalbi tvrdi i ponavlja da optuženi nije izvršio krivično delo za koje je oglašen krivim, već krivično delo ubistva na mah iz člana 115. KZ, ili da je postupao u nužnoj odbrani ili prekoračenju iste, a da je suprotno utvrđenje utvrđeno pogrešnom ocenom izvedenih dokaza.

Vrhovni sud, kao sud trećeg stepena nalazi, da je drugostepenom presudom pravilno potvrđeno utvrđeno činjenično stanje u prvostepenoj presudi i u navedenom delu je takođe prihvatljivo odbrazloženje iz drugostepene presude, da je optuženi u kuću oštećenih došao sa izgovorom da nabavi melem za lečenje svoje majke, a da je u suštini, znajući da oštećeni imaju svoje prihode i poseduju novac došao da im novac oduzme i pritom je oštećene s umišljajem lišio života, pa se neosnovano u žalbi branioca optuženog osporavaju pomenute činjenice. Optuženi je prethodne večeri bio u kući oštećenih, razgovarao o nabavci tzv. melema, pa da je osmotrio raspored kuće i lice mesta, pa je sutradan naoružan pištoljem došao na isto mesto.

U žalbi se insistira na činjenici da je optuženi došao taksijem, a što po mišljenju žalbe ne upućuje na njegov umišljaj za izvršenje njegovog krivičnog dela, međutim, ova činjenica nije od odlučujućeg značaja, jer iz utvrđenog činjeničnog stanja je vidljivo, da optuženi taksijem nije došao do kuće oštećenih, već samo do raskrsnice, najpre je išao u prodavnicu i tek posle je pešice došao do kuće oštećenih.

Pravilno je ocenjeno u drugostepenoj presudi da je neprihvatljiva odbrana optuženog, da su oštećeni navodno fizički ga napali jer su sumnjali u njega da dolazi po novac, ali po mišljenju Vrhovnog suda, neosnovano je insistiranje u žalbi da su oštećeni postavili «klopku» optuženom da bi navodno kasnije pozvali policiju u pomoć. Pravilno nižestepeni sudovi ovakvu odbranu optuženog ocenjuju kao neosnovanu, nelogičnu i neutemeljenu u spisima, dajući za svoje stavove i za ovaj sud prihvatljive argumente.

U činjeničnom stanju presude je pravilno utvrđeno da je od oštećenog oduzet pištolj pre događaja, da isti nije imao oružje u kući, pa je pravilno utvrđeno da je optuženi bio naoružan pištoljem kada je došao na lice mesta i neosnovani su navodi žalbe da su oštećeni BB i VV fizički nasrnuli na optuženog dolaskom u kuću, VV šravcigerom, a BB sa pištoljem, kojim ponašanjem oštećenih je po navodima žalbe optuženi bio zatečen i iznenađen.

Opis događaja koji je dat u izjavljenoj žalbi je bio pravilno i potpuno ocenjen u ranijem postupku, pa Vrhovni sud, kao sud trećeg stepena, nalazi da je neosnovan stav iz žalbe da je optuženi navodnim oduzimanjem pištolja u fizičkom sukobu od oštećenih, delovao u nužnoj odbrani ili prekoračenju iste otklonivši od sebe napad oštećenih. Za ovakve tvrdnje u žalbi nema podloge u spisima, posebno kada se ima u vidu i činjenica da optuženi navodi da biva napadnut od dva lica, a nema nikakve povrede.

Oštećeni su konkretnom prilikom zadobili smrtonosne povrede, a pregledom tela optuženog, na njemu nisu nađeni tragovi povređivanja, pa je pravilno ocenjena pomenuta izneta odbrana u drugostepenoj presudi kao neosnovana i neprihvatljiva.

U izjavljenoj žalbi se neosnovano ocenjuje da se optuženi zatekao u kući oštećenih koja je bila zaključana, navodno da bi se optuženi od strane oštećenih zadržao u kući i ističe se da se optuženi nije potrudio da napusti zaključanu kuću nakon kritičnog događaja. Međutim, zaključavanje kuće od strane pokojnog oštećenog BB je najverovatnije bilo mahinalno, a iz dokaznog postupka je utvrđeno da su oštećeni osećali izuzetan strah od eventualnih napadača na njihovu imovinu, u vezi čega su i ranije imali neprijatnosti, pa je iz navedenog razloga ključ od kuće ostao u džepu pokojnog oštećenog.

O detaljnom pretraživanju kuće u cilju pronalazaženja novca, u spisima predmeta postoje brojni materijalni dokazi - iz zapisnika o uviđaju na licu mesta, obijen je između ostalog i zaključani deo ormana, pa su neosnovani navodi

žalbe da je nered u kući prouzrokovan time što je optuženi navodno tražio jastučnicu da podmetne istu ispod glave oštećene VV.

U prvostepenom postupku su izvedeni svi raspoloživi dokazi, pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pa su neosnovani navodi žalbe da odlučne činjenice u vezi pomenutog događaja nisu utvrđene potpuno i pravilno, između ostalog i činjenica delimične obrijanosti oštećenog BB, da navodno nije u dovoljnoj meri utvrđeno kako je oštećeni prekinuo brijanje, pa tražio pištolj, fingirao premetačinu i drugo.

Optuženi je zatečen na licu mesta, u zaključanoj kući, jer su na prozorima bile rešetke i kroz njih se takođe nije moglo izaći, pa je neosnovan stav iz žalbe, da bi trebalo raspraviti pitanje, da li bi optuženi mogao pobeći kroz otvor na tavanu, jer i po nalaženju Vrhovnog suda, ova činjenica ne predstavlja bitnu okolnost za utvrđivanje postojanja krivičnog dela i krivice optuženog, kao i činjenica vezana za utvrđivanje vlasništva pronađene kožne futrole za pištolj.

Žalbom branioca optuženog se neosnovano prigovara utvrđenju prvostepenog suda u pogledu uračunljivosti optuženog, time što se ukazuje da je istom u vreme događaja bila teže oštećena uračunljivost, nego što je utvrđeno od strane nižestepeni sudova, jer u sklopu ove činjenice nije do kraja razjašnjeno pitanje napada i teškog vređanja od strane oštećenih, pa se dakle tvrdi da je optuženi bio u stanju jake razdraženosti u koje je doveden ne svojom krivicom ponašanjem oštećenih.

Na osnovu provedenog neuropsihijatrijskog veštačenja od strane KPD Bolnice u Beogradu, nižestepeni sudovi pravilno utvrđuju da je sposobnost optuženog shvatanja značaja dela, kao i mogućnost upravljanja postupcima u vreme izvršenja krivičnog dela bila smanjena, ali ne i bitno i u tom delu je prihvaćen navedeni nalaz i mišljenje, koji se po oceni i ovog suda žalbenim navodima ne dovodi u sumnju.

Polazeći od navedenih činjenica utvrđenih veštačenjem i s obzirom da nisu potkrepljeni navodi odbrane o teškom vređanju i napadu od strane pokojnih oštećenih, pravilno su nižestepeni sudovi, i po oceni ovog suda, zaključili da ponašanje oštećenih objektivno ne predstavljaju teško vređanje ili napad zbog kojeg bi optuženi dospao u stanje jake razdraženosti i u takvom stanju preduzeo radnje izvršenja, već da je reakcija optuženog bila ne samo posledica strukture njegove ličnosti, već i motiva, tj., namere pribavljanja protivpravne imovinske koristi, tj. koristoljublja.

Naime, po mišljenju ovog suda procena da li je optuženi bio u stanju jake razdraženosti što je inače pravni pojam, pripada sudu. Naime, jaka razdraženost sadrži psihološki substrat i paramedicinski sadržaj, koji procenjuje sud. Dakle, veštak je dužan dati psihološki substrat koji treba eventualno evidentirati i opisati, kako je to utvrđeno u konkretnom slučaju, a drugi deo, paramedicinski sadržaj jake razdraženosti kao i konačnu procenu o postojanju iste kod optuženog treba tražiti od suda i to je njegova obaveza da konačno odgovori na ovo pitanje. Nižestepeni sudovi su tako postupili, po oceni ovog suda, utvrđujući da nije bilo napada niti teškog vređanja od strane pokojnih oštećenih, pa dakle nije bilo ni bitnog elementa jake razdraženosti, zbog čega nije ni prihvaćen deo nalaza i mišljenja veštaka KPD Bolnice Beograd, s pravom, i to u onom delu u kome oni slede odbranu optuženog, da ako je ista istinita da je onda postupao u stanju jake razdraženosti. O tome su nižestepeni sudovi dali valjane razloge, koje prihvata i ovaj sud i na iste upućuje.

Prema tome, nižestepeni sudovi su pravilno utvrdili sve odlučne činjenice, kako one koje čine obeležja krivičnih dela u pitanju tako i činjenice koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema učinjenim delima i kod takvog stanja stvari, neosnovano se žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda i po osnovu iz člana 370. ZKP.

Imajući u vidu da su sve odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrđene, prvostepeni sud je odlučio o pravnoj oceni radnje optuženog, tako što je optuženog oglasio krivim za krivično delo ubistva iz člana 47. stav 2. tačka 4. i 6. KZ RS, i krivično delo neovlašćeno nabavljanje, držanje i nošenje vatrenog oružja iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji.

U vezi toga, valja reći da je ovaj sud i u tom delu ispitao pobijanu presudu po službenoj dužnosti u smislu člana 380. stav 1. tačka 2. ZKP, pa je našao da je povređen zakon na štetu optuženog, jer su u radnji optuženog pravno kvalifikovane na način utvrđen izrekom ove presude, imajući u vidu i primenu blažeg krivičnog zakona u smislu

člana 5. stav 2. Krivičnog zakonika.

Naime, u stavu 1. člana 47. KZ RS, regulisano tzv. obično ubistvo koje je sada regulisano članom 113. Krivičnog zakonika. Pod njim se podrazumeva protivpravno lišenje života jednog lica. U stavu 2. istog člana pomenutog Zakona, a sada članom 114. KZ, predviđeno je više kvalifikovanih ubistava koja su precizirana od tačke 1. do 6. Krivičnog zakona Republike Srbije, a od tačke 1. do tačke 9. Krivičnog zakonika. Svaka od ovih pravnih kvalifikacija predstavlja po jedno samostalno krivično delo. Ako se pođe od toga, onda bi ispalo da je optuženi na način kako su pravno kvalifikovane njegove radnje izvršio dva krivična dela, dakle, ubistvo iz koristoljublja iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZ RS i krivično delo ubistva više lica iz člana 47. stav 2. tačka 6. KZ RS, a to opet nije moguće. Praktično, u ovom slučaju se radi o samo jednom krivičnom delu jer je u pitanju prividni idealni sticaj radnji optuženog i zato je postupanje optuženog trebalo pravno kvalifikovati kao krivično delo ubistva iz člana 47. stav 2. tačka 6. KZ RS koji zakon je važio u vreme izvršenja krivičnog dela, kao i vreme donošenja nižestepenih odluka, jer je optuženi sa umišljajem lišio života više lica, a ne radi se o ubistvu na mah ili ubistvu deteta pri porođaju.

Kada se ovo ima u vidu, onda je ovaj sud, u tom delu postupio po službenoj dužnosti, prvostepenu presudu preinačio u tom delu i radnje optuženog opisane u izreci prvostepene presude pod tačkom 1. pravno kvalifikovao kao krivično delo teškog ubistva iz člana 114. tačka 9. Krivičnog zakonika, koji zakon je u smislu člana 5. stav 2. KZ, blaži u odnosu na ranije važeći zakon, s obzirom na zaprečene kazne, jer novi Zakonik koji je stupio na snagu 01.01.2006. godine, predviđa izricanje kazne zatvora najmanje 10 godina ili zatvorom od 30 do 40 godina, dok raniji Zakonik nije predviđao mogućnost blažeg kažnjavanja od 40 godina kao gornjeg maksimuma.

Stoga je, Vrhovni sud pravnu kvalifikaciju dela u ovoj presudi označio kao krivično delo teško ubistvo iz člana 114. tačka 9. Krivičnog zakonika za protivpravne radnje optuženog opisane pod tačkom 1. prvostepene presude, a time su ujedno i otklonjene izvesne nejasnoće iz prvostepene presude u pogledu oblika umišljaja optuženog jer prvostepeni sud navodi da je optuženi u odnosu na pok. BB delovao sa direktnim umišljajem, a u odnosu na pok. VV, sa eventualnim umišljajem. Ovo i stoga, jer član 114. tačka 9. KZ, ne pravi razliku oko lišenja života više lica u vezi oblika umišljaja, već je dovoljno da je više lica sa umišljajem lišeno života. Takođe, Krivični zakonik u odredbama člana 348. stav 1. – krivično delo nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija, predviđa blaži minimum kažnjavanja nego Zakon o oružju i municiji – član 33. stav 1., pa je ovom presudom izvršena i pravna prekvalifikacija krivičnog dela iz tačke 2. prvostepene presude, imajući u vidu eksplicitnu odredbu člana 5. stav 2. Krivičnog zakonika o obaveznoj primeni blažeg zakona.

Kod takvog stanja stvari, ako su nižestepeni sudovi utvrdili, a jesu utvrdili da nije bilo napada ili teškog vređanja od strane oštećenih prema optuženom, onda ne može biti ni reči o tome da je optuženi izvršio krivično delo ubistva na mah iz člana 115. KZ ili krivično delo u nužnoj odbrani ili prekoračenju iste već samo krivično delo teško ubistvo iz člana 114. tačka 9. KZ, a da se okolnost da je krivično delo izvršeno iz koristoljublja može uzeti eventualno samo kao otežavajuća okolnost, s obzirom da se kao što je rečeno radi o prividno idealnom sticaju.

Vrhovni sud, kao sud trećeg stepena, nalazeći da su pravilno utvrđene okolnosti koje su od značaja za odmeravanje kazne, da je optuženi oženjen, otac jednog maloletnog deteta, držanje optuženog pred sudom, da se pravni sledbenici pridružuju krivičnom gonjenju, ceneći sve okolnosti pod kojima je došlo do izvršenja krivičnog dela, naročito imajući u vidu primenu blažeg krivičnog zakona, za krivično delo teško ubistvo iz člana 114. tačka 9. KZ, kojom kvalifikacijom je ublažena ranije pravna kvalifikacija ocenjuje da utvrđena kazna zatvora u trajanju od 40-četrdeset godina je prestroga, pa dajući pravi značaj utvrđenim okolnostima iz presuda nižestepenih sudova za navedeno krivično delo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 30-trideset godina, nalazeći da je ova kazna nužna i neophodna mera da se prema optuženom postigne svrha kažnjavanja predviđena članom 4. stav 2. Krivičnog zakonika.

Za krivično delo nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija iz člana 348. stav 1. KZ umesto utvrđene kazne zatvora u trajanju od 1-jedne godine, optuženom je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6-šest meseci, zadržavajući kao pravilno utvrđene okolnosti iz presuda nižestepenih sudova, ali imajući u vidu ublaženu pravnu kvalifikaciju, ovaj sud nalazi da je ova kazna adekvatna težini izvršenog krivičnog dela, pa je primenom blažeg zakona i saglasno odredbama člana 60. stav 2. tačka 1. Krivičnog zakonika optuženom izrečena kazna zatvora u trajanju od 30-trideset godina u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru počev od 01.02.2003. godine pa nadalje.

Vrhovni sud Srbije, kao sud trećeg stepena, iz iznetih razloga u smislu člana 388. i 391. stav 1. ZKP, je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,
Jolan Madaras, s.r. Predrag Gligorijević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd